

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/238/2021
Identifikačné číslo spisu:	8414203416
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8414203416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti FEKA Trans s.r.o., Poprad, Pavlova 2340/3, IČO: 44 376 855, zastúpenej advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., Poprad, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, proti žalovaným 1/ Slovenskému pozemkovému fondu, Bratislava, Búdkova 36, IČO: 17 335 345, 2/ obchodnej spoločnosti VŠÚZ - Výskumný a šľachtiteľský ústav zemiakársky, a.s., Poprad, Bezručova 15, IČO: 36 446 301, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Veľký Slavkov, Školská 257, IČO: 36 858 935, o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy a iné, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2C/141/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2020 sp. zn. 23Co/124/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. júna 2019 č. k. 2C/141/2014-331 (v poradí druhým) žalobu zamietol (I. výrok) a vyslovil, že žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobkyni nárok na 100 % náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok).

1.1. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že nájomná zmluva z 5. mája 2014 uzatvorená medzi žalovaným 1/ ako prenajímateľom a žalovanou 2/ ako nájomcom, ktorou došlo k prenájmu špecifikovaných pozemkov, je neplatná a že žalovaný 1/ je povinný uzatvoriť nájomnú zmluvu so žalobkyňou, predmetom ktorej bude nájom poľnohospodárskych pozemkov v spádovom území Turbína, a to pozemkov bližšie uvedených v žalobe, najneskôr do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 7. júla 2016 č. k. 2C/141/2014-165 žalobe čiastočne vyhovel, pričom Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 1/ aj 2/ uznesením z 31. januára 2018 sp. zn. 23Co/11/2017 zrušil tento rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie predovšetkým inštruoval, aby si ujasnil predmet konania a zistil, k akým konkrétnym pozemkom sa žalobkyňa domáha práva nájmu a posúdil existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, zistil, či pozemky požadované žalobkyňou sú predmetom nájomnej zmluvy uzavretej 5. mája 2014 a posúdil zákonný nárok žalovanej 2/ na nájom pozemku v porovnaní s tvrdným právom žalobkyne na nájom tohto pozemku vyplývajúcim z nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 238/2010 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach prenájomu, predaja, zámeny a nadobúdania nehnuteľností Slovenským pozemkovým fondom (ďalej len „nariadenie vlády č. 238/2010 Z. z.“).

1.2. V danom prípade žalobkyňa svoj naliehavý záujem odôvodňuje vznikom škody na jej strane, čo v zásade nepreukazuje naliehavý právny záujem (vznik škody je dôvodom na podanie žaloby o plnenie, nie určovacej žaloby). Dôvodom pre určenie neplatnosti zmluvy medzi žalovanými môže byť len porušenie práv žalobkyne na nájom pozemku, nie to, že jej vlastné pozemky nepostačujú z dôvodu ich nedostatočnej výmery. V prípade určovania neplatnosti zmluvy je potrebné určiť neplatnosť len v nevyhnutnom rozsahu. Ako odvolací súd uviedol, pokiaľ súd nedokázal oddeliť neplatné a platné časti zmluvy, stalo sa tak nedôslednou aktivitou žalobkyne, ktorá musí preukázať základ aj rozsah svojich nárokov. Po zrušení a vrátení veci sa dôkazná situácia nijako nezmenila, čo sa týka otázky naliehavého právneho záujmu, právny zástupca žalobkyne len poukázal na to, že už pred rozhodnutím krajského súdu ozrejmili, prečo naliehavý právny záujem zo strany žalobkyne existuje. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa neosvedčila, že má naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Toto samo o sebe je dôvodom na zamietnutie žaloby a nie je dôvod na rozhodovanie medzitýmnym rozsudkom o základe žaloby, o platnosti alebo neplatnosti nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že v dôsledku rozhodnutí konkrétnych nájomcov s účinnosťou od 1. januára 2000 sa stala nájomcom dotknutých parciel, ku ktorým prejavila záujem uzavrieť zmluvu o nájme žalobkyňa, žalovaná 2/. Týmto okamihom sa uvedené parcely prestali užívať ako jeden hospodársky funkčný celok spolu so stavbami na hospodárskom dvore Turbína, ktoré boli vo vlastníctve spoločnosti TATRAOSIVO, a.s. Tým sa skončil akýkoľvek súbor vecí a funkčná spätosť medzi uvedenými parcelami a stavbami vo vlastníctve danej spoločnosti. Funkčnú spätosť podľa § 2 ods. 5 nariadenia vlády č. 238/2010 Z. z. si nemožno vykladať tak, že kedysi v minulosti sa pozemky užívali spolu s dotknutými stavbami, čím je automaticky daná funkčná spätosť. K zmene nájomcu predmetných sporných pozemkov došlo ešte pred obdobím rozhodným pre posúdenie funkčnej spätosti sporných pozemkov a stavieb žalobkyne. Žalovanému 1/ nevznikla žiadna povinnosť prenajať uvedené pozemky žalobkyne. Nadobúdateľ pozemkov v konkurze po spoločnosti TATRAOSIVO a.s., T. G., žiadne svoje právo na prenájom pozemkov neuplatnil u žalovaného 1/ ani sa nedomáhal svojho prednostného práva nájmu. Žalovaná 2/ ako doterajší nájomca dotknutých pozemkov mala zákonné prednostné právo na prenájom predmetných pozemkov zo strany žalovaného 1/, keďže žalovaná 2/ prejavila záujem a požiadala žalovaného 1/ o pokračovanie v nájme, predložila potrebné doklady, žalovaný 1/ uzatvoril so žalovanou 2/ spornú nájomnú zmluvu.

1.4. Súd sa stotožnil aj so stanoviskom žalovanej 2/, že vzhľadom na vykonané pozemkové úpravy, zmenu parciel a prečlenenie parciel, stratila žaloba právny dôvod a právne opodstatnenie, pretože pokiaľ by aj súd konštatoval nejaký súvis pôvodných parciel s nehnuteľnosťami žalobkyne, tým, že boli vykonané pozemkové úpravy, by sa súvis stratil. Keďže v danom prípade vznikli nové právne vzťahy v priebehu tohto konania, žalobkyňa nevie preukázať súvis týchto parciel.

1.5. Záverom súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, nepreukázala ani naliehavý právny záujem na podaní predmetnej žaloby, čo je podrobne vyššie odôvodnené. Zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu boli žalobkyne uložené určité povinnosti týkajúce sa upresnenia žaloby, aby bolo zrejmé, čoho sa domáha, toto ale splnené nebolo, absentuje teda predmet konania, ktorý by bol presne vyšpecifikovaný. Pokiaľ ide o funkčnú spätosť, odvolací súd tiež konštatoval, že to nie je stav, ktorý by bol trvalým stavom, ale pokiaľ dôjde k prerušeniu funkčnej spätosti nehnuteľností pôvodne slúžiacich na poľnohospodárske účely s pozemkami, tak prerušením poľnohospodárskej činnosti na pôde sa táto funkčná spätosť stráca, pokiaľ tieto pozemky následne užíval iný ďalší subjekt a plnil si všetky zákonné povinnosti nájomcu vyplývajúce zo zákona č. 504/2003. Podporne poukázal aj na konanie vedené na súde prvej inštancie pod č. k. 8Cb/31/2016-383 z 24. februára 2017, ktoré bolo prakticky totožné s prebiehajúcim konaním (len žalovaný 2/ bol iný subjekt - iný nájomca), kde bola žaloba zamietnutá a rozsudok bol odvolacím súdom

pod sp. zn. 7Cob/29/2017 potvrdený. Aj tam odvolací súd o. i. uvádza: „Keďže existencia funkčnej spätosti s nehnuteľnosťami, ktoré vlastní žalobca je podmienkou aplikácie § 2 ods. 5 citovaného nariadenia vlády a vyhovieť požiadavkám žalobcu na uzatvorenie nájomnej zmluvy, pri absencii tejto funkčnej spätosti, nemožno sa s úspechom domáhať nárokov, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto konaní v podobe požiadavky na uloženie povinnosti žalovanému 2/ uzavrieť nájomnú zmluvu za obvyklých kritérií a podmienok. Súd prvej inštancie správne konštatuje, že za danej situácie má prednosť aplikácia ustanovenia § 2 ods. 14 nariadenia vlády č. 238/2010 Z. z., pretože nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania nie sú právne voľné. Z dôvodu uvedeného vývoja vzťahov k týmto pozemkom ich užíva žalovaný 1/ a za týchto okolností postačuje na to, aby mal predmetné nehnuteľnosti v nájme okolnosť, že si riadne a včas plní svoje záväzky z nájomnej zmluvy a za týchto okolností mu zotrúva prednostné právo na uzatvorenie nájomnej zmluvy. Za situácie, že predmetné nehnuteľnosti užívali iné subjekty, ktoré nepôsobili na predmetných nehnuteľnostiach v rámci funkčne spätého celku, jasne dokumentuje, že v súčasnosti nemožno hovoriť o funkčnej spätosti predmetných pozemkov s nehnuteľnosťami, ktorých vlastníkom sa v roku 2012 stal žalobca.“

1.6. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov v celom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. novembra 2020 sp. zn. 23Co/124/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovaným 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Poukázal na svoje predchádzajúce zrušovacie uznesenie z 31. januára 2018, z ktorého vyplývajú právne závery, ktoré sú aj po zrušení veci stále relevantné. Argumentoval, že pokiaľ žalobkyňa nepreukázala svoj naliehavý právny záujem na podanej žalobe a zároveň neumožnila súdu oddeliť platné a neplatné časti zmluvy, nemohlo byť jej žalobe v časti o určenie neplatnosti zmluvy vyhovieť. Z rozsudku súdu prvej inštancie dostatočne jasne vyplýva, prečo žalobkyňa neosvedčila naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Svoj naliehavý záujem odôvodňovala vznikom škody na jej strane, čo v zásade nepreukazuje naliehavý právny záujem (vznik škody je dôvodom na podanie žaloby o plnenie, nie určovacej žaloby). Dôvodom pre určenie neplatnosti zmluvy medzi žalovanými môže byť len porušenie práv žalobkyne na nájom pozemku, nie to, že jej vlastné pozemky nepostačujú z dôvodu ich nedostatočnej výmery. Žalobkyňa nepreukázala porušenie svojich práv žalovanými. Žalobe o nahradenie prejavu vôle nemohlo byť vyhovieť aj z dôvodu, ktorý bol konštatovaný v predchádzajúcom zrušovacom uznesení, teda, že žalobkyňa v petite žaloby neuviedla všetky podstatné náležitosti predmetnej zmluvy. Odvolací súd zotrval aj na svojom skôr vyjadrenom právnom názore, že prednosť pred aplikáciou nariadenia vlády má aplikácia zákona. Nariadenie vlády č. 238/2010 Z. z., na ktoré sa odvoláva aj žalobkyňa, by mohlo byť aplikované len v tom prípade, keď by neexistovalo prednostné právo podľa § 11 ods. 2, 3 zákona č. 504/2003 Z. z. V danom prípade právo podľa § 11 ods. 2, 3 zákona č. 504/2003 Z. z. vzniklo na strane žalovaných. V konaní nebola preukázaná ani funkčná spätosť nehnuteľností patriacich žalobkyňi a pozemkov, ktorých nájmu sa domáhala. Žalobkyňa nenavrhovala žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali aktuálny stav funkčného prepojenia týchto nehnuteľností a nepreukázala, že využitie nehnuteľností žalobkyne nie je možné bez súčasného využitia nehnuteľností žalovaného 1/.

2.2. Z uvedených dôvodov rozsudok vrátane vecne správneho výroku o trovách konania potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa v celom rozsahu neúspešná, žalovaní v celom rozsahu úspešní, majú teda nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli viesť k nepriznaniu náhrady trov konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie,

prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Podstatou dovolania bola námietka, že dovolateľka v rámci podaného odvolania nastolila dve základné otázky, a to otázku preukázania naliehavého právneho záujmu a otázku tzv. spätosti, pričom odvolací súd na tieto podstatné otázky nedal dovolateľke odpovede, čím porušil jej právo na spravodlivý proces. Argumentácia odvolacieho súdu v súvislosti s týmito otázkami vo svetle práva dovolateľky na spravodlivý proces a práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia neobstojí. V tomto smere sa rozsudok javí ako nepresvedčivý, nepreskúmateľný a arbitrárny. Dovolateľka v ďalšej časti dovolania reagovala na právne závery odvolacieho súdu, pričom sa s nimi nestotožnila a uviedla, ako podľa jej názoru mali byť v danom spore aplikované príslušné právne predpisy.

3.2. S poukazom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové konanie a zároveň jej priznal náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný 1/ navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť ako nedôvodné. Uviedol, že napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený, súdy sa dostatočne a náležitým spôsobom vysporiadali so skutkovou a právnou stránkou veci a správne vo veci rozhodli.

5. Žalovaná 2/ považuje dovolanie za nedôvodné. Má za to, že rozhodnutia súdov nižších inštancií, ktoré sa vzájomne dopĺňajú, dávajú jednoznačné odpovede na všetky relevantné otázky dovolateľky a ani zodpovedanie ňou nastolených otázok nemôže nič zmeniť na zistenom skutkovom a právnom stave.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

12. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu

dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to nie je tento prípad.

14.1. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu, t. j. k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti podanej žaloby; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Nie je pravdou, že by odvolací súd nereagoval na dve základné otázky (otázka preukázania naliehavého právneho záujmu a otázka tzv. spätosti), ktoré dovolateľka rozoberala v odvolaní. Odvolací súd v bode 5. odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie, z ktorého dostatočne jasne vyplýva, prečo dovolateľka neosvedčila naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Svoj naliehavý záujem odôvodnila vznikom škody na jej strane, čo v zásade nepreukazuje naliehavý právny záujem (vznik škody je dôvodom na podanie žaloby o plnenie, nie určovacej žaloby). Dôvodom pre určenie neplatnosti zmluvy medzi žalovanými môže byť len porušenie práv dovolateľky na nájom pozemku, nie to, že jej vlastné pozemky nepostačujú z dôvodu ich nedostatočnej výmery. Odvolací súd v bode 8. odôvodnenia svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že v konaní nebola preukázaná ani funkčná spätosť nehnuteľností patriacich dovolateľke a pozemkov, ktorých nájmu sa domáhala. Dovolaťka nenavrhovala žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali aktuálny stav funkčného prepojenia týchto nehnuteľností a nepreukázala, že využitie jej nehnuteľností nie je možné bez súčasného využitia nehnuteľnosti žalovaného 1/. Rozhodnutie odvolacieho súdu, na ktoré je nevyhnutné nazeráť v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za arbitrárne,

pretože je výstižne odôvodnené. Námietka dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nie je relevantná a konanie pred odvolacím súdom nebolo zaťažené vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

15. K ďalšej dovolacej argumentácii dovolací súd uvádza, že všeobecná nespokojnosť dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu a polemizovanie s jeho právnymi závermi nepredstavujú kvalifikované vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu zákonom stanoveným spôsobom (§ 431 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie, v ktorom dovolateľka namieta vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

17. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní boli plne úspešní žalovaní 1/ a 2/, ktorým vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd im preto voči žalobkyni priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.